

De Kerstkabouter

Er was eens een oude wijze kerstkabouter. Eigenlijk is 'er was eens' niet goed uitgedrukt. Want de oude wijze kerstkabouter was al zolang de kerstkabouter dat hij vergeten was hoe lang. Dat is dan weer niet zo heel wijs, maar het geeft wel aan hoe oud hij was.

Maar goed. Er was eens een oude wijze kerstkabouter. Nu zult u zich misschien afvragen waarom u nog nooit van kerstkabouters gehoord heeft. Wel van kerstmannen, kerstengelen en kerstelve. Maar nooit van kerstkabouters. Dat komt omdat de kerstkabouter, in tegenstelling tot de kerstman, niet in het openbaar werkt. Hij geeft dan ook geen kadootjes en zeker niet alleen aan lieve kinderen. Nee, de kerstkabouter werkt in het geheim. En in dat geheim vervult hij wensen. Kerstwensen. Want voor andere wensen zijn er andere kabouters. En we hebben het nu over de kerstkabouter, tenslotte.

Nu u begrijpt wie de Oude Wijze Kerstkabouter is, kunnen we verder met ons verhaal.

Er was eens een oude wijze kerstkabouter, die al eeuwen lang kerstwensen vervulde. Maar de wereldbevolking groeide, steeds meer mensen vierden kerst en steeds meer mensen hadden steeds ingewikkeldere wensen voor de kerst. En de oude wijze kerstkabouter moest al die wensen apart bestuderen. Want hij vervulde ze natuurlijk niet allemaal. Hij was immers een wijze kerstkabouter, die begreep dat mensen soms niet weten wat goed voor hen is.

Maar omdat hij het zo druk kreeg, dat hij bang was belangrijke wensen over het hoofd te gaan zien, besloot hij een jonge kabouter op te leiden tot kerstkabouter. Deze jonge kabouter was veelbelovend en zou waarschijnlijk uitgroeien tot een tweede oude wijze kerstkabouter.

Maar die eerste kerst was de jonge kabouter vooral een jonge eigenwijze kerstkabouter. Maar dat wist de oude wijze kerstkabouter dan weer niet.

De jonge eigenwijze kerstkabouter –die we Piet zullen noemen, want dat is een stuk gemakkelijker- kreeg van de oude wijze kerstkabouter -die we geen Klaas gaan noemen, want dat is onbeleefd bij een oude wijze kerstkabouter- een lijst met Minder Belangrijke Wensen die hij moest beoordelen.

'Je vervult alleen wensen die vervuld kunnen worden, begrijp je dat?'

Piet vond dat hij het helemaal begreep, hij was immers eigenwijs, en knikte.

'Ja zeker, alleen wensen die vervuld kunnen worden.'

Hij nam de lijst mee naar zijn kantoor – een heus Kerstkabouterkantoor, waar hij mateloos trots op was- en begon te lezen. Margreet wenste een man voor de kerst. Een kerstman dus, concludeerde Piet en hij grijnsde om zijn eigen woordgrapje. Ach, wat voor kwaad kon daar nu in schuilen? Eenzaam vrouwtje, wilde mannelijk gezelschap met de feestdagen. Moest kunnen. En er zouden vast wel mannen op de lijst staan die graag wat vrouwelijk schoon om zich heen wilden, dus daarmee zou Piet twee vliegen in een klap slaan.

Hij knikte en zette zijn magische stempel achter Margreets naam. Ziezo, dat was één.

De volgende naam op de lijst was van Anton. Die wenste dat zijn vrouw wat minder gestrest zou zijn, deze kerst. Want dat verknalde de sfeer nogal.

Daar kon Piet inkomen. Want een vrouw die gejaagd en chagrijnig probeert de perfecte kerst te regelen, veroorzaakt meestal zelf de meeste problemen. Een snufje rust, een korreltje laat-waar-waaien en een flinke dosis humor zouden deze wens gemakkelijk kunnen vervullen.

En ook hier zette Piet zijn stempel achter. Hij voelde zich al een echte Wijze Kerstkabouter, zo zittend in zijn kerstkabouterkantoor en wensen vervullend. Maar helaas begon toen zijn jeugdige ongeduld roet in het eten te gooien. Want de lijst was lang en als hij al die wensen zo een voor een zorgvuldig moest gaan afwegen, zou het wel even gaan duren. En eigenlijk was daar nog dat lieve blozende kerstkaboutermeisje, dat vanavond op

hem wachtte. Dus besloot Piet er wat meer vaart achter te zetten.

Hij las de lijst vluchtig door. Het was inderdaad een lijst met Minder Belangrijke Wensen, want gezondheid, geluk en welvaart kwamen er niet op voor. Eigenlijk kon hij al die wensen net zo goed allemaal vervullen. Hoeveel kwaad kon dat nou helemaal? Maar de Oude Wijze Kerstkabouter zou dat niet goed vinden. En het zou al te veel opvallen als overal een stempeltje zette. Daarom besloot Piet, die misschien niet zo wijs, maar wel slim was, willekeurig te stempelen. Hij schatte in dat een op de drie wensen vervuld kon worden en stempelde dus een derde van alle wensen. En ging toen tevreden naar zijn kerstkaboutermeisje toe.

Ondertussen begonnen alle gestempelde wensen op magische wijze uit te komen.

Margreet botste in de tram tegen een lange man op. Ze bood haar verontschuldiging en wilde verder lopen toen de man verbaasd zei: 'Margreet? Ben jij dat?'

Ze keek verbaasd op en herkende toen haar eerste vriendje.

'Martin! Dat is lang geleden! Hoe gaat het met jou?'

Ze wisselden wat nieuwtjes uit en besloten toen samen te gaan lunchen om de afgelopen twintig jaar bij te praten. Omdat het lunchuurtje daar veel te kort voor was, maakten ze een afspraak voor een etentje, dronken daarna nog een glaasje wijn bij Margreet thuis en, enfin, om een lang verhaal kort te maken: Margreet vond haar mannelijke gezelschap voor de kerstdagen. Goed gedaan van Piet, niet waar?

Ook Anton had alle reden om blij te zijn met de Jonge Eigenwijze Kerstkabouter. Hij vond zijn vrouw achter haar bureau. Ze wees naar de schema's die ze de afgelopen maanden gemaakt had. Kookschema's, schoonmaakschema's, dagschema's, visiteschema's en cadeauschema's. Alles om de perfecte kerst te regelen. Ze lachte beschaamd. 'Ik ben een beetje doorgesloten in mijn plan om het nu eens goed aan te pakken. Ik heb werkelijk alles in schema's gezet, zelfs de momenten waarop ik jou en de kinderen aandacht kan geven. Daar was het een half uur geleden tijd voor. Maar Thijs speelt buiten, Jolanda was aan het chatten met een klasgenoot en jij was de buurman aan het helpen met die belachelijk grote kerstboom van hem. Toen zag ik ineens hoe dom die schema's waren.' En met een druk op de delete-knop waren de schema's verdwenen en had Anton zijn wens vervuld gekregen.

Voor Leonie begon de dag ook goed. Zij had gewenst dat ze op haar werk eindelijk eens de waardering zou krijgen die ze zo verdiende. En warempel: de directeur gaf haar een klinkende kerstbonus en een uitnodiging voor het besloten kerstfeest waarvoor lang niet alle medewerkers uitgenodigd werden, alleen de belangrijke. De wens van Diana had ook te maken met haar werk. Alleen had zij gewenst dat die vervelende arrogante collega eens goed op haar nummer gezet werd. Dat mens dacht dat zij de belangrijkste persoon op de afdeling was, maar raad eens wie er iedere avond overwerkte? Niet de collega.

En toen ging het mis... want de collega van Diana was Leonie. En de wens van Leonie botste dus met de wens van Diana. Had de Oude Wijze Kerstkabouter deze wensen bekeken, dan had hij het de beide dames fijn zelf uit laten vechten. Die twee mochten elkaar gewoon niet en leden bovendien aan een behoorlijke vorm van zelfoverschatting. Zulke wensen vervulde de Oude Wijze Kerstkabouter dus niet.

En als de Jonge Eigenwijze Kerstkabouter de moeite genomen had de wensen goed te bekijken, dan had hij het misschien ook wel doorgehad. Want hij was niet voor niets aangewezen om opgeleid te worden tot Tweede Wijze Kerstkabouter. Maar Piet had nu eenmaal in zijn haast om weg te kunnen gewoon blindelings gestempeld en toevallig had hij beide wensen goedgekeurd.

Diana's wens ging dus ook in vervulling. Dus raakte Leonie haar enveloppe met de kerstbonus kwijt. En toen ze daar in paniek naar zocht, traptte ze de directeur op zijn tenen. Maar net toen die uit wilde vallen en de uitnodiging in wilde trekken, ging Leonie's wens weer aan het werk. En daarom vond de directeur ineens zijn gevoel voor humor en de kerstbonus terug. Diana's wens zorgde er echter voor dat hij de enveloppe in de schaal met bowl liet vallen toen hij die aan Leonie wilde geven. En de schaal met bowl viel weer over een belangrijke klant heen toen Leonie hem – de enveloppe- eruit wilde vissen. Haar wens zorgde er echter voor dat de klant de naam op de enveloppe zag en vroeg of zij degene was die hem zo goed geholpen had de dag ervoor.

Om een lang verhaal kort te maken... de beide wensen gingen voortdurend om de beurten in vervulling. Het

personeelsfeest veranderde in een enorme puinhoop, maar de stemming bleef goed. Diana en Leonie zagen het verbijsterd aan. En schoten toen gezamenlijk in de lach. Dat hief de wens van Diana op, want die vond ineens haar collega toch niet zo arrogant meer. Eigenlijk was het een best mens. En Leonie zag ineens in de veel jongere vrouw iets van zichzelf in vroeger jaren terug. Keihard en verbeten knokken om hogerop te komen. En ze besepte dat zij destijds een duwtje in de goede richting van een oudere, inmiddels gepensioneerde collega had gekregen. Ze deed dus een goed woordje voor Diana bij de directeur, met wie ze door de rare avond op heel goede voet stond.

En zo liep alles dus toch nog goed af. De Oude Wijze Kerstkabouter was knap kwaad op Piet toen hij ontdekte dat hij twee botsende wensen vervuld had. En Piet schaamde zich diep, want hij wist wel dat het ook veel minder goed af had kunnen lopen. Waarmee hij in één klap een Iets Minder Eigenwijze Kerstkabouter werd. En dat was dan ook weer fijn.

© Geertrude Verweij

www.geertrude.nl